

Kate Jacobs

El club dels divendres

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

labutxaca
Barcelona



Títol original: *The Friday Night Knitting Club*

© Kathleen Jacobs, 2008

Primera edició en aquest segell: juny del 2012

Primera edició en aquesta col·lecció: octubre del 2013

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2012

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.018-2013

ISBN: 978-84-9930-748-0

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

LA PREPARACIÓ

La tria de la llana té unes possibilitats que poden resultar marejadores: les onades de colors i textures tempten amb visions d'un jersei o una gorra (i de tots els afalacs que esperes rebre), però no revelen la dura feina que comporta. La paciència i l'atenció pel detall és el que té més importància. També les ganes. El repte que implica tot plegat manté l'interès, però no triïs un punt que no estigui a l'abast de les teves capacitats. Tria sempre el millor fil que et puguis permetre. I fes servir el tipus d'agulla que et resulti més còmode d'agafar; jo sempre en gasto de bambú. Fins i tot avui em continua semblant increïble que, reunint un seguit de coses tan diverses (el fil suau, les agulles punxegudes, les il·lustracions del punt, l'agulla de ganxo, l'element intangible de la creativitat, la humanitat i la imaginació), puguis crear una cosa que contindrà un bocí de la teva ànima. Però ho pots fer.





OBERT DE DIMARTS A DISSABTE
DE LES 10 DEL MATÍ A LES 8 DE LA TARDA
SENSE EXCEPCIONS!



Les lletres multicolors d'un cartell blanc, col·locat al replà del capdamunt de les escales, anunciaven vistosament l'horari de «WALKER I FILLA: TOT PER FER MITJA». Tot i això, la Georgia Walker (normalment capficada a fer quadrar la caixa i arreplegar els fils que havien caigut a terra) rarament es prenia la pena de tancar amb clau fins passat un quart de nou... o més tard.

Al contrari, seia al tamboret del taulell, fent cas omís de la fressa del dens trànsit que li arribava de l'avinguda Broadway de Nova York, mentre rumiava sobre les vendes del dia o preparava la classe de mitja per a principiants que feia cada tarda a les mestresses de casa que buscaven un aparent segell d'autenticitat en la maternitat. Feia números amb llapis i paper, i sospirava. El negoci anava bé, però podria anar millor. Juguinejava amb els llargs rínxols castanys. Era una mania, de feia molts anys, que no havia aconseguit abandonar del tot i que a la fi de la jornada li deixava les puntes totes eriçades. Així que tenia els comptes en ordre, s'allisava els cabells, s'espolsava les restes de goma d'esborrar dels texans i del fi jersei curt, i amb la cara una mica pàl·lida a causa de la concentració i la manca de sol, s'aixecava amb el seu metre vuitanta llarg d'alçada (això, gràcies als tacons de gairebé vuit centímetres de les seves altes i gastades botes de cuir marró).

Sense presses, voltava per la botiga passant la mà amb suavitat per les piles de fil meticulosament classificades se-

gona el color: del verd llima al verd gespa, del teula al ma-duixa, del cobalt al blau mecànic, del torrat a l'ambre, i renglera rere renglera de grisos, cremes, negres i blancs. La gamma s'estenia des del fil exquisidament suau i esponjós, fins al pelfut i raspós; i tot era seu. I de la Dakota, és clar. A la Dakota, que amb dotze anys no solia fer gens de cas de les instruccions de la mare, li encantava desenfocar la mirada dels seus ulls foscos i gaudir de la barreja confusa de colors com si fos un arc de Sant Martí diluït.

La Dakota era la nina dels ulls de la botiga, una de les principals assessores en colors (la més brillant!) i, francament, una teixidora per caure de cul malgrat ser tan jove. La Georgia es fixava en la rapidesa amb què la filla enllestia les peces, en la cura que s'exigia en la compacitat dels punts. Més d'una vegada s'havia sorprès en veure la filla, que ja no era tan petita, atansar-se a una clienta que s'esperava i dir-li amb seguretat: «Vejam, l'ajudo jo. Miri, agafarem aquesta agulla de ganxo i corregirem aquest error...». La botiga era un projecte en curs; i la Dakota era l'únic que la Georgia sabia que havia fet com cal.

Tanmateix, quan la Georgia per fi es disposava a apagar els llums de la botiga, sovint topava amb una probable clienta que, arrugant el front i sense alè després d'haver pujat a corre-cuita les costerudes escales fins a la botiga de la segona planta, deixava anar un aparentment innocu «Podria entrar un minut per donar-hi una ullada ràpida?», abans que ella pogués insistir que ja era tancat. Llavors obria una mica la porta, sabent prou bé com era de complicat compaginar la feina, els fills i, a més, mirar de trobar una mica de temps per dedicar-lo a una mateixa: llegir un llibre, tenyir-se els cabells a la pica del lavabo, fer una becaïna. «Passi, triï el que vulgui», deia ella, retardant la curta pujada a l'apartament escassament decorat del pis superior. De tota manera, mai no deixava que cap ressagada l'entretingués fins més enllà de les nou en un dia d'escola, perquè havia de treure la Dakota de la taula del racó on

feia els deures. Així i tot, la Georgia mai no refusava una possible venda.

Mai no girava l'esquena a ningú.



—Pots marxar a casa, Anita —deia la Georgia per damunt de l'espatlla a la seva amiga de confiança que treballava amb ella a la botiga. L'Anita sempre es quedava fins a l'hora de tancar, i donava un cop de mà a la Dakota amb els estudis mentre la Georgia es preguntava si no hauria d'enviar abans a casa aquella dona tan gran. Però l'Anita, que amb el seu vestit pantaló de Chanel semblava tan diligent com quan havia arribat per començar el torn a les tres de la tarda, es limitava a somriure i a fer que no amb el cap mentre la cabellera platejada li tornava impecablement a lloc, tot i tenir l'oportunitat de marxar.

Així doncs, la Georgia s'apartava del marc de la porta per deixar entrar la ressegada, amb un somris de resignació que li marcava unes minúscules arrugues incipients al voltant dels serens ulls verds. «Ja hi tornem a ser», semblava que deia el seu rostre. Però se sentia agraïda per cada persona que creuava la porta i es prenia el temps que calgués per comprar tot allò que necessitava.

«Tota venda és també una venda futura, si complaus el client». La Georgia sovint avorria la Dakota amb totes aquelles teories sobre els negocis. «El boca-orella és la millor publicitat».

I la principal propagandista era l'Anita, que intuïa quan el dia havia estat massa llarg per a la Georgia i s'oferia de seguida a ajudar-la. «Serà un plaer ajudar-la», deia sovint l'Anita, acostant-se a la Georgia i indicant amb la mà a la clienta d'última hora que passés cap a dins. L'Anita coneixia, i s'estimava, les textures esponjoses i els diferents punts tant com la Georgia; totes dues ho havien après d'unes àvies

desitjoses de compartir els seus secrets. Parlar de mitja amb les clientes de Walker i Filla era la gran passió de l'Anita, seguida de prop pel plaer de treballar amb les agulles.

L'Anita va quedar fascinada per aquest art des del moment en què, sent una nena de galtes plenes, la Bubbe* li va demanar que sostingués una madeixa de fil gruixut i càlid. Va observar com la seva àvia feia anar àgilment les agulles per convertir el fil de color verd caçador en una suau rebequeta amb botons grans per a dits menuts i graponers. I quan aquella mateixa àvia va lliurar el jersei acabat a l'Anita... en fi, va néixer una teixidora. De seguida va començar a col·locar les mans damunt les de l'àvia per aprendre com era treballar la llana; més endavant, va aconseguir dominar el primer nus escorredor i va gaudir de l'emoció de muntar els punts per primera vegada. De joveneta, l'Anita va continuar teixint per fer-se els conjunts d'angora que els pares no es podien permetre comprar-li i, més tard, per acotxar les criatures amb flassades gruixudes i peücs mentre el marit aixecava l'empresa. Hi va continuar enganxada (fins i tot quan ja no calia que fes roba per a la família, molt després que la dura feina del marit els hagués proporcionat una vida força folgada) i llavors, quan ja havia entrat en la mitjana edat, va arraconar els llibres sobre mitja i es va dedicar a experimentar amb dissenys i colors per crear models únics. L'Anita, mare de tres fills ja grans i àvia de set néts (macots i fantàstics), es va sorprendre en comptar els anys que feia que es dedicava a fer mitja: bona part dels setanta-dos anys que tenia. «L'Anita és una artista, i fent mitja està en el seu element», sempre explicava el seu marit, l'Stan, a la gent que elogiava els vistosos jerseis sense mànigues que s'entestava a dur a l'oficina. L'Stan. Ell n'estava ben orgullós, d'ella, i l'havia animada a treballar amb la Georgia tots aquells anys; i ella va començar a anar a la botiga un dia a la setmana per

* Vol dir «iaia» en jiddisch, la llengua dels jueus de l'Europa Central i Oriental, i de l'Amèrica del Nord. (*N. del t.*)

provar-ho. L'Anita no tenia cap necessitat dels diners i li amoïnava semblar una ximpleta per posar-se a treballar a la seva edat.

—A tu et fa feliç? —li va demanar l'Stan després del primer dia, i ella, tot arraulint-se entre els braços del marit, va admetre que sí, que la feia feliç—. Doncs, endavant, continua anant-hi —li va xiuxiuejar ell.

Amb el temps, la petita Dakota va començar a ser com una altra néta... especialment estimada perquè la podia veure sempre que volia, a diferència dels fills i néts de debò, que havien marxat tots a viure a Israel, Zuric i Atlanta. S'escriuen i es telefonaven, per descomptat, però no era el mateix. Feia molt de temps que l'Anita havia agafat por dels avions, i ni tots els psicòlegs ni el Valium del món ho podien arreglar. Els néts havien crescut tant entre visita i visita, que era com haver de conèixer una persona nova en cada ocasió.



I llavors, un dia, l'Stan també va desaparèixer. Un petó ràpid mentre estava asseguda a la taula esmorzant i encara tenia molles de torrada als llavis, un atac de cor quan l'home pujava amb l'ascensor al despatx de l'última planta, una trucada dient-li que agafés un taxi cap al Beth Israel immediatament i, en arribar, sentir com et diuen que ja no s'hi pot fer res. Així va anar tot.

Com sempre, l'Stan havia previst fins a l'últim detall, de manera que ella no es va haver de preocupar per les factures. Ara bé, la seguretat econòmica no ho era tot. L'Anita estava sola. No tenia ningú a prop. Plorava estirada al llit, dormint o envoltada de piles de revistes. I llavors, un mes després del funeral, es va llevar, es va pintar els llavis, es va posar les perles i va anar a veure la Georgia.

—Cada dia hi ha més clientes, i t'endarreriràs amb les labors que t'han encarregat, Georgia —li va dir—. T'hi cal

algú a jornada sencera, i jo necessito estar ocupada més d'un sol dia a la setmana.

Era cert. Aleshores la Dakota tenia dos anys, i feia poc que la Georgia havia començat a vendre fil i articles de merceria, a més d'agafar encàrrecs de costura. Havia esmerçat molts esforços per tirar endavant el negoci, fins i tot havia treballat en el torn de sis a dotze de la botiga de queviures i degustació que en Marty tenia als baixos de l'edifici, fent *bagels* al forn i servint cafès per emportar. Diversificant els ingressos, aviat podria deixar la segona feina i passar més temps amb la Dakota.

Van acordar que l'Anita faria el torn de tarda entre setmana. Quan la Georgia va insistir de pagar-li un sou, l'Anita va mostrar-se terminant: només treballaria a canvi de fil.

—Quan la botiga sigui un èxit, ja em pagaràs —va proposar aquell dia, feia més de deu anys.

Naturalment, la botiga (amb una planificació acurada, un creixement pausat i moltes esperances) havia anat força bé. Al cap dels anys, fins i tot l'havien esmentada a les seccions de diaris i revistes sobre establiments de la ciutat, i feia poc Walker i Filla havia sortit en un article sobre mares emprenedores de la revista *New York*.

—Oh, i tant! Potser atraurà les teves companyes de classe i les seves mares a la botiga —s'hi va avenir la Georgia, quan la Dakota es va voler emportar l'article a l'escola.

Tenia pensat deixar la nena a l'entrada principal, tal com feia cada matí, i seguidament tornar a casa per obrir la botiga. Una abraçada ràpida i fins després; la rutina de sempre. En canvi, la Dakota va sorprendre la mare fent mitja volta, amb la cremallera de l'abric pràcticament abaixada del tot i ensenyant el jersei de brillant color turquesa que li feia ressaltar la càlida pell de color cafè amb llet. Era un dels dissenys de la Georgia. La Dakota va dir alguna cosa, assenyalant l'article amb posat triomfal, i llavors va marxar corrent cap a la porta abans que sonés el timbre. La Georgia amb prou feines recordava el camí de

tornada a casa; va obrir el pany de la botiga amb poca traça, els ulls se li van omplir de llàgrimes i es va desfogar després de tants anys de pors i esforços, mentre encara li ressonava el comentari casual de la Dakota: «Eestic orgullosa de nosaltres, mama».

L'Anita va continuar treballant a canvi únicament de fil, i quan volia començar una peça pròpia de mitja (encara feia un jersei sense mànigues rere l'altre, tot i que l'Stan feia una dècada que era mort), simplement, s'apropava a la prestatgeria i triava alguna llana exquisida. Quan volia una abraçada, envoltava la Dakota entre els braços. I ja està. N'hi havia prou.

Per tant, en veure que una clienta d'última hora entrava a la botiga, l'Anita sempre deixava escapar un sospir i notava que el nus que tenia a l'estómac començava a afluir-se. Uns quants minuts més per ser útil i ajornar una mica la tornada a l'apartament de l'edifici San Remo que continuava semblant-li massa gran i buit.

—Au, va —deia, davant les fútils protestes de la Georgia, i acudint a ajudar la clienta—. Digui'm què busca...

I així, la porta de Walker i Filla es tancava una mica tard i, al capdavall, va acabar tancant-se més tard encara. Ben aviat, a la fi de la llarga setmana laboral, algunes clientes habituals van acabar presentant-s'hi amb les labors (jerseis, bufandes i fundes de mòbil) per fer consultes sobre els errors que havien comès durant els desplaçaments en metro entre casa i la feina.

—No em surt bé el trau del botó!

—Per què se m'escapen punts constantment?

—Creus que ho tindrè enllestit per Nadal?

Sense ni tan sols penjar un rètol ni anunciar la formació d'un club de fer mitja, aquestes dones van començar a aparèixer amb regularitat als vespres i... en fi, hi passaven l'estona. La feien petar, xerraven amb l'Anita, s'aplegaven al voltant de la gran taula rodona que ocupava el centre de l'establiment i reprenien la labor on l'havien deixada la set-

mana abans. Fins que un divendres de la tardor passada es va fer oficial. Bé, si fa no fa.

La Lucie, una dona espectacular de cabells curts de color ros tirant a rogenc, a la qual agradava adornar-se els enormes ulls blaus amb ulleres de pasta i posar-se conjunts originals molt acolorits, venia a comprar de tant en tant a Walker i Filla. S'hi passava cada pocs mesos i sempre estava treballant en la mateixa peça: un gruixut jersei de vuits... per a home. D'aquestes, n'hi havia un munt, a la botiga; dones amb unes pretensions en la mitja que no s'adeien amb la seva habilitat a l'hora de fer anar les agulles o amb les misterioses anades i vingudes que els impediien acabar la labor.

No obstant això, la Lucie va començar a aparèixer cada vegada més sovint en fer-se fosc, examinant amb expressió somiadora els fils més exclusius per bé que triant invariablement una llana de bona qualitat que sortís bé de preu. De vegades es presentava amb un maletí de cuir i l'americana del vestit jaqueta penjada al braç, com si vingues d'una reunió important. D'altres, semblava més informal, amb pantalons cenyits i una bandolera. El que no fallava era una bossa de plàstic amb la compra; els ingredients d'un sopar senzill que deixava amb cura al taulell quan es disposava a pagar el fil. Després de parlar amb la Lucie al cap d'unes quantes visites, l'Anita va comprendre que la dona se'n sortia força bé amb les agulles, però que, senzillament, no trobava temps per avançar.

—Sempre podria teixir aquí —li va suggerir l'Anita com aquell qui res, sense pensar-hi gaire.

I llavors, un divendres, la Lucie va agafar una cadira de la taula i es va posar a fer mitja sense més preàmbuls. I la Dakota, que havia estat voltant amunt i avall fent rodar els ulls d'avorriment perquè volia anar al cine, es va asseure al seu costat.

—És maco, això —va comentar la Dakota, allargant impulsivament el braç per acariciar la brillant gemma que la Lucie duia a la mà dreta.

—Sí, me la vaig regalar a mi mateixa —va dir la Lucie amb un somriure en recordar temps feliços, però no va donar cap més explicació. La Dakota va arronsar les espatlles i va agafar el jersei gran i gruixut que la Lucie confeccionava amb agulles circulars per tal d'examinar-lo.

—Hi tinc força traça, sap? —va dir, fent un gest amb el cap i acostant una mà per inspeccionar els punts de la Lucie.

La dona va riure sense aturar les agulles ni alçar la vista.

—No ho dubto pas.

Llavors l'Anita va seure en un gest clar de vigilar la Dakota. Altres clientes se'ls van afegir a la taula i, de sobte, inesperadament, s'havia format un grup. A la Lucie li va venir de gust treure la capsa de galetes per encetar que acabava de comprar a Fairway amb la intenció d'assaborir-les el cap de setmana; però, en canvi, les va oferir a la resta. Els «no, gràcies» per educació es van repetir fins que la Dakota va declarar que li encantaria donar-se un caprici, per descomptat!, i llavors els riures van trencar la incomoditat del moment i tothom va agafar una galeta, i després una altra. Entre mos i mos, d'alguna manera, van començar a mostrar-se les unes a les altres la labor en què estaven treballant. L'Anita va parlar de traus de botó i de punts que s'escapaven, i llavors es va oferir per fer una altra cafetera a la rebotiga. Més galetes, més conversa. Es va fer tard, massa tard per allargar-ho una estona més, i les dones, tot i que van recollir les coses i van fer intenció de marxar, van fer el ronsa, amb poques ganes d'anar-se'n. Va ser la Dakota qui va anunciar que portaria magdalenes per a la pròxima trobada. La pròxima trobada? Potser estaré massa enfeïnada, van dir les dones. No sé si puc quedar. Deixeu-me consultar l'agenda. Però la setmana següent, la Lucie hi va comparèixer. La Dakota va portar les magdalenes. Fins i tot la Georgia va seure amb elles. I així va ser com va sorgir el club dels divendres.

Al cap de sis mesos, el club anava vent en popa per bé que arribava la fi de l'hivern. La Lucie havia acabat el jersei i

n'havia començat un altre; la Dakota havia pres per norma deixar feta un desori la cuina de l'apartament de dalt elaborant tota mena d'experiments, des d'espitals de galeta fins a pastissos cruixents, passant per magdalenes decorades.

—Et sona de res June Cleaver? —la burxava la Georgia, i deixava escapar un gran sospir en veure que la seva nena d'ulls foscos no parava de créixer.

—Sí, de TV Land, mama. —I tot seguit afegia:— És per al club, mama, les senyores tenen gana! —Un segon de pausa.— Què et sembla si venc les meves creacions?

Vaja, havia pujat una altra dona de negocis independent i amb visió de futur. Feia gràcia.



Els plans de la Dakota per vendre pastisseria no es van arribar a fer realitat («No, Dakota, aquesta Walker encara està per damunt de la filla!»), però el grup va continuar creixent, de tota manera. La gent ho explicava a les amigues, i les dones s'hi apropaven tot passejant quan quedaven per fer un mos o prendre una copa. Anar al club dels divendres es va convertir pràcticament en un costum més; prou diferent per resultar divertit i interessant, tenint en compte que no es tractava d'un altre lloc on conèixer homes.

Una d'aquestes clientes esporàdiques (una dona que va venir en una ocasió però que no va tornar) va esmentar de passada la botiga a la seva cosina, la Darwin Chiu, que va arribar un vespre i es va posar a parlar entre xiuxiueigs amb la Georgia i després va seure a la taula amb expressió seriosa

* Personatge protagonista de la comèdia de situació *Leave It to Beaver*, que representa una família modèlica nord-americana dels anys cinquanta. (N. del t.)

** Cadena de televisió dels Estats Units, especialitzada en sèries dels anys cinquanta, seixanta i setanta, i darrerament dels anys vuitanta, com ara *Cheers*, *El show de Bill Cosby*, etc. (N. del t.)

i una llibreta. No era cap clienta normal; ben mirat, la Darwin ni tan sols feia mitja. Es tractava d'una aplicada estudiant de postgrau en cerca d'una tesi per al doctorat sobre estudis femenins. El club de mitja es va convertir en el principal recurs per a la seva recerca. La Darwin sempre anava per feina. Al principi, a penes somreia; es limitava a prendre notes frenèticament i més endavant va començar a entrevistar les membres del club sobre aquella «obsessió per fer mitja».

—Creus que fer mitja s'adiu amb el teu concepte de feminitat? —va preguntar la Darwin a una callada metgessa que s'hi havia deixat caure en acabar el torn. La doctora no va tornar mai més a la botiga.

—El fet de dedicar-se a la mitja tot i tenir una certa edat fa que se senti desconnectada de les joves que s'apunten a aquesta moda? —va preguntar a l'Anita.

—No, reina, em fa sentir jove. Cada vegada que munto punts, sento la motivació de fer una cosa bonica.

Al començament, la Georgia va tolerar la Darwin perquè li feia gràcia la seva gravetat i perquè admirava la seriositat amb què es prenia els estudis. Per no esmentar que l'enorgullia fins a cert punt que algú hagués triat Walker i Filla com un indret on valia la pena fer feina de recerca. Però no va trigar a deixar les coses clares:

—No pots empipar cada persona que entra a la botiga, Darwin —li va explicar—. Si no pares de sotmetre a interrogatori a tothom, te n'hauràs d'anar.

—No li preocupa que aquest èxit renovat de la mitja pugui ser un retrocés alarmant? Les dones que malgasten el temps amb activitats passades de moda, com el fer mitja, poden desenvolupar tot el seu potencial professional? —va replicar la Darwin, demostrant que no havia entès res en absolut.

—Preocupar-me? No, més aviat m'anima. Per exemple, m'anima a poder-me permetre enviar la Dakota a Harvard. —La boca de la Georgia era una línia tensa. La mitja havia



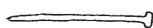
fet molt més que proporcionar-li una manera de guanyar-se la vida; li havia calmat l'ànim en més lluites que no pas podia comptar.— Vejam, maca, el que m'amoïna és que estiguis impedit que la meva botiga no doni tot el que podria donar!

Les dues dones es van mantenir la mirada una llarga estona. Finalment, la Darwin va fer mitja volta i va marxar.

Va tornar al cap de dues setmanes i va esguardar la Georgia amb inseguretat mentre es reincorporava al club. Les seves mirades es van trobar i van arribar a un acord tàcit: «T'hi pots quedar, però no molestis les clientes». La Darwin va assentir imperceptiblement. Va triar una de les magdalenes de la Dakota (de pastanaga i espècies) i la va tastar. Estava de primera.

—Escolta'm, això és boníssim!

Estava sorpresa de debò. La Dakota no cabia a la seva pell i li va dir que podia triar el gust de la setmana següent.



—M'alegro que hagi tornat —va dir l'Anita.

La Darwin va alçar la vista, esperant veure sornegueria als ulls de l'Anita, però només hi va trobar afecte i una càlida acollida. Un ampli somriure se li va dibuixar a la cara. La Darwin s'avergonyia d'admetre-ho, encara que fos per a si mateixa, però s'alegrava d'haver tornat. Les havia trobat a faltar.

De portes enfora, la presència del club deixava parada la Georgia.

—Seieu totes aquí i cap no compra res! —deia a l'Anita durant el dia.

De vegades, quan tenien moltes clientes ocasionals, es quedava rere el taulell. Li resultava aclaparador tenir allà aquella colla de dones que reien i xerraven. S'havia passat més de mitja vida centrada en la feina i la nena, i ara li feia



l'efecte que havia perdut la pràctica a l'hora de fer-se amb dones de la seva edat. Se sentia incòmoda, llevat de quan les ajudava a calcular quantes madeixes necessitaven per a una labor determinada. Tot i això, li encantava que l'Anita tingués un passatemps en què ocupar els matins, ja que es preparava el tema de punt sobre el qual parlarien aquella setmana, i que la Dakota es quedés de gust a la botiga divendres al vespre, en comptes de retirar-se al pis de dalt per mirar la tele.

Tenir la Dakota en lloc segur i que fos feliç, això era el què més importava a la Georgia. La botiga era ben bé cosa de totes dues, perquè va ser la Dakota qui ho va començar tot. I gaudir del fet que el negoci encara rutllava (i molt bé, gràcies!) a la fi de cada jornada li semblava un triomf, a la Georgia. Quan va descobrir que estava embarassada, li va agafar un atac de pànic; tot just havia acabat la universitat i treballava per un sou miserable d'ajudant editorial en un amorf conglomerat d'empreses. El nòvio, en James, l'havia deixada feia un mes després de dir que «no estava fet per a l'exclusivitat». La veritat era que ell ja havia començat a sortir amb una altra dona de l'oficina. I no n'era pas una més: s'estava tirant la cap de feina, l'arquitecte principal d'un important estudi de Manhattan.

La Georgia s'havia penjat d'en James tan aviat com li va posar els ulls a sobre a Le Bar Bat; va sentir-se irremeiablement atreta per aquell negre alt i ben plantat. Es va estirar els rínxols, s'hi va acostar i li va fer una insinuació: «A mi, per esmorzar m'agraden els ous remenats, i a tu?». Era una tàctica. En James se la va mirar amb autoritat i fredor; li va agradar el que va veure i la va encisar amb el seu somriure tort. De primer, mentre esperaven les begudes a la barra i seguidament mentre s'apartaven a un costat per xerrar a crits fins passada mitja nit. Se'n van anar plegats a casa, cosa que la Georgia sempre s'havia guardat prou de fer, amb la impressió que havia estat l'escollida i que totes la miraven amb enveja. I sense ni tan sols haver-

ho parlat amb calma, es van convertir en parella. Anaven a festes i al cine, o quedaven per menjar rotllets de primavera després de la feina. En James era un home ple d'energia i grans idees; li encantava estalviar tot el mes per portar-la a restaurants cars, com ara Le Cirque, o fer cua per comprar entrades a meitat de preu dels espectacles de Broadway. Altres nits es quedaven a casa; la Georgia llegia manuscrits al llit i en James treballava a la tronada taula de dibuix que ocupava bona part de la sala d'estar. Eren joves, molt sovint no en tenien ni cinc, però tiraven endavant gràcies a l'energia i la passió que regna a l'ambient de Nova York. Era una relació fàcil, còmoda i engrescadora. No podia ser d'una altra manera. Durant vuit mesos, van estar vivint ara a l'apartament de l'un, ara al de l'altre, discutint fins tard a la nit sobre quins mobles conservarien quan se n'anessin a viure plegats, passejant agafats de la mà pels carrers de la ciutat i fantasiejant sobre on viurien. L'Upper West Side, van decidir. La Georgia recordava les nits al llit amb en James, quan li recorria amb una mà pàl·lida les línies del pit fosc mentre li preguntava amb una cantarella: «De debò que la teva família li farà cosaaa que jo sigui blannnca?». I ell reia i contestava: «Punyeta, i tant que sí!». Aleshores es posaven a fer-se pessigolles, rient de manera incontrolable, amb el poder que els atorgava la intensitat del recentencontre sexual, sense creure pas que la seva relació pogués córrer mai cap perill.



La Georgia mai no va arribar a conèixer els pares d'en James. Tan sols hi va caure, una vegada ell ja no hi va ser.



En James va escampar la boira. Va venir a l'apartament de la Georgia durant el dia per agafar la roba. Li va tornar les coses que ella tenia a casa seva deixant-les amuntegades al sofà. A la Georgia el cap li anava a mil per hora. Li va trucar, el va escridassar, li va suplicar que tornés. Va deixar de menjar, va deixar de dormir i llavors va començar a menjar massa. Barretes de xocolata i caramel, Pringles, *bagels* gegants farcits de crema de formatge, refrescos, gelats, pizzes i galletes. Es cruspia tot el que tenia a mà. Qualsevol cosa que omplís i fos barata.

—Si continues així, tothom pensarà que estàs prenyada —va observar la seva companya de cubicle, que estava insuportablement prima.

Silenci. La Georgia va fer comptes: se li havia endarrerit el període. Molt. I aleshores va lligar caps.

S'hi havia de resignar i tornar al seu provincià poble de Pennsilvània? Suportaria la humiliació de tornar a casa dels pares, de ser una mare soltera que amb vint-i-quatre anys havia engegat a rodar la seva carrera professional a la gran ciutat? O havia de telefonar a la seva ginecòloga i després fer veure que mai no havia estat embarassada? A la Georgia la consumia la manca d'alternatives viables, ja que es reduïen a fotocopiar manuscrits interminables, obrir piles de cartes per a altres persones i sortir corrent a comprar les pastes sense greix que la seva cap no es menjava mai.

La indecisió la va fer decidir, i va tenir clar que no es desempallegaria d'aquesta criatura. Llavors va arribar el dia en què la Georgia, visiblement embarassada, va fer el pelegrinatge final a Central Park. Seria l'últim cap de setmana a la ciutat abans de tornar a casa dels pares; els va telefonar quan ja no hi havia marxa enrere i va deixar anar la notícia, sentint-se valenta i compadint-se de si mateixa alhora.

—Estarem molt contents de tenir-te a casa de nou amb nosaltres —li va dir el pare, abans que els sospirs de la mare li ofeguessin la veu.

—Has comès un error com una ximpleta confiant en

aquest home, Georgia —va dir la mare—. És ben clar que només volia una cosa. I has triat un camí molt difícil... no tothom acollirà la teva criatura tan bé com nosaltres.

La Georgia s'imaginava l'expressió tensa dels llavis de la mare; l'havia vista moltes vegades en créixer. Pràcticament ni els va escoltar mentre discutien quin tren podia agafar; estava massa aclaparada per la recança emocional i les nàusees físiques.

El dia era un autèntic forn. L'aire condicionat de l'edifici sense ascensor de l'Upper West Side on vivia s'havia espallat, i estava xopa de suor, i incòmoda. Els cabells arrissats i foscos se li havien crespat i adherit al clatell, el ventre li sobresortia més que mai en la seva esvelta figura, i els dits, sempre prims i hàbils, ara els notava embotits. Tenia els ulls envermellits i inflats. Al capdavant havia reunit el valor necessari per trucar a en James una nit, ja tard, per comunicar-li l'embaràs. I ell es va consternar, es va empipar, es va disculpar... i es va ficar al llit amb la nòvia més recent. I no, no era la cap de la feina. Ja n'havia trobat una altra.

—No m'ensexampes en un bon moment... Potser podríem quedar demà? Al parc?

Així doncs, aquell matí la Georgia es va arribar fins a un banc buit sota els arbres, va seure-hi amb la flassada a mig acabar que estava teixint per al futur nadó, i va esperar. Però en James no s'hi va presentar.

—Aquesta peça que estàs fent és una monada.

La Georgia es va sobresaltar en sentir aquella elegant dona gran plantada davant seu, amb el vestit de lli com si l'acabés de planxar i el rostre emmarcat per una pamela d'amples ales. La Georgia va somriure dèbilment, avergonyida per la roba barata, la panxa enorme i la joventut.

La dona va seure igualment i es va posar a xerrar sobre les flassades que havia fet per als fills i del fet que treballar amb les agulles sempre l'havia ajudat a aclarir les emocions. L'únic que volia la Georgia era que la deixés en pau, però l'havien educada per ser bona noia, de manera que va fer

veure que escoltava educadament. Llàgrimes de ràbia i frustració li coïen als ulls.

—No es troba gaire gent que sàpiga teixir amb aquesta precisió —va sentir que deia la dona mentre li potinejava la peça—. És un art que està desapareixent, un art pel qual m'imagino que la gent arribarà a pagar bé. —Va allargar el braç i va fer uns copets a la mà de la Georgia; no duia anell, però la dona ja ho havia clissat.— Si jo fos tu, començaria a preguntar si algú necessita jerseis o bufandes per regalar. Potser podries mirar si et deixen penjar un rètol a la botiga de bebès que hi ha a Broadway amb el carrer Seixanta-sis. Fes córrer la veu. Podries posar un anunci classificat al *New Yorker*... a Lillian Vernon li va funcionar.*

La Georgia va romandre allà asseguda, sense saber què dir, traspuant dubte i confusió per tots els porus de la pell. La dona es va aixecar per marxar, tot assenyalant un home al lluny.

—Tu tens un do, noia; i jo, ull per al talent. —Va lliurar a la Georgia una targeta de visita de color crema d'un feix gruixut que duia.— I simplement per demostrar-t'ho, et compraré el primer jersei que facis. Que sigui de caixmir, i afanya't. Esperaré una trucada quan l'hagis enllestit.

Els tacons van repicar suaument a la vorera mentre s'allunyava.

La Georgia va girar la targeta.

Anita Lowenstein. Edifici San Remo. 212-555-9580

* Marca de venda per catàleg, fundada l'any 1951, per Lillian Hochberg des del seu apartament de Mount Vernon, a l'estat de Nova York, a tocar del barri novaiorquès del Bronx. (*N. del t.*)